

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6383/2550

นางศศิธร รัตนรักษ์โจทก์ นายสมพร ทองรักษ์ผู้ร้อง นายสุวรรณ รัตเมืองจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 57, ป.วิ.พ. มาตรา 173, ป.วิ.พ. มาตรา 1, ป.วิ.พ. มาตรา 172, ป.วิ.พ. มาตรา 18, ป.พ.พ. มาตรา 1382, ป.วิ.พ. มาตรา 145, ป.วิ.พ. มาตรา 290, ป.พ.พ. มาตรา 1300, ป.พ.พ. มาตรา 306, พ.ร.บ.ล้มละลายฯ มาตรา 123, พ.ร.บ.ล้มละลายฯ มาตรา 153, ป.วิ.พ. มาตรา 225

ย่อ / หลักกฎหมาย

ปัญหาเรื่องฟ้องช้อนหรือไม่เป็นเรื่องอำนาจฟ้องซึ่งเป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ผู้ร้องขอที่จะยกขึ้นอ้างในชั้นอุทธรณ์ได้ การที่ศาลอุทธรณ์ไม่วินิจฉัยให้จึงเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาเห็นสมควรวินิจฉัยปัญหานี้ไปทีเดียวโดยไม่ย้อนสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยปัญหานี้ก่อน โจทก์ฟ้องขับไล่จำเลยและทำสัญญาประนีประนอมยอมความกันว่า จำเลยรับว่าเป็นผู้เช่าที่ดินของโจทก์และยอมชำระค่าเสียหายแก่โจทก์ ศาลพิพากษตามยอม

คำพิพากษา

ผู้ร้องยื่นคำร้องว่าจำเลยเป็นตัวแทนของผู้ร้องกับพวกในการทำสัญญาเช่าเป็นสัญญาต่างตอบแทนยิ่งกว่าสัญญาเช่าธรรมดากับโจทก์ เพื่อประกอบกิจการร้านอาหาร แต่โจทก์และจำเลยสมรู้ร่วมคิดกันฟ้องคดีนี้และทำสัญญาประนีประนอมยอมความเพื่อให้ศาลออกหมายบังคับคดีทำการรื้อถอนสิ่งปลูกสร้าง ซึ่งจะเป็ผลเสียหายแก่ผู้ร้องที่มีได้เป็นบริวารของจำเลย ผู้ร้องจึงมีสิทธิเรียกร้องเกี่ยวเนื่องด้วยการบังคับตามคำพิพากษาที่จะยื่นคำร้องสอดเข้ามาใส่ชั้นบังคับคดีหรือคำสั่งได้ ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 57 (1) แม้ผู้ร้องมีสิทธิที่ร้องสอดเข้ามาในชั้นบังคับคดีตามคำพิพากษาหรือคำสั่งตาม ป.วิ.พ. มาตรา 57 (1) แต่ก่อนยื่นคำร้องสอดผู้ร้องได้ฟ้องโจทก์และจำเลยให้บังคับโจทก์และจำเลยเปลี่ยนแปลงชื่อผู้เช่าที่ดินจากจำเลยเป็นผู้ร้องกับพวก ให้โจทก์จดทะเบียนการเช่าที่ดินให้ผู้ร้องกับพวกมีกำหนด 5 ปี คดีอยู่ระหว่างพิจารณา โดยยกข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาอย่างเดียวกับที่อ้างในคำร้องสอดว่า จำเลยเป็นตัวแทนของผู้ร้องกับพวกในการทำสัญญาเช่าที่ดินกับโจทก์เพื่อปลูกสร้างอาคารประกอบกิจการร้านอาหารมีกำหนด 5 ปี เมื่อครบกำหนดสัญญาแล้วให้สิ่งปลูกสร้างตกเป็นของโจทก์ จึงมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยอย่างเดียวกันว่า จำเลยเป็นตัวแทนผู้ร้องกับพวกทำสัญญาต่างตอบแทนยิ่งกว่าสัญญาเช่าธรรมดาหรือไม่ คำร้องสอดของผู้ร้องจึงเป็นฟ้องช้อนต้องห้ามตาม ป.วิ.พ. มาตรา 173 วรรคสอง (1)คดีสืบเนื่องมาจากโจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยและบิรวารรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างพร้อมบ้าน และขนย้ายทรัพย์สินออกไปจากที่ดินของโจทก์ให้จำเลยชำระค่าเสียหายแก่โจทก์ ระหว่างพิจารณาโจทก์และจำเลยตกลงทำสัญญาประนีประนอมยอมความ โดยจำเลยรับว่าเป็นผู้เช่าที่ดินของโจทก์ตามฟ้องและยินยอมรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างพร้อมบ้านเลขที่ 176 ดังกล่าวรวมทั้งขนย้ายทรัพย์สินและบิรวารออกไปจากที่ดินของโจทก์ภายในวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2546 หากจำเลยผิदनัยยอมให้โจทก์เข้าทำการรื้อถอนได้ทันทีโดยจำเลยเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายในการรื้อถอนให้โจทก์ 100,000 บาท และจำเลยยินยอมชำระค่าเสียหาย 60,000 บาท แก่โจทก์โดยแบ่งชำระเป็นงวด งวดละเดือน เดือนละ 20,000 บาท เริ่มชำระงวดแรกภายในวันที่ 12 มีนาคม 2546 หากผิदनัยยอมให้โจทก์บังคับคดีได้ทันทีและค่าเสียหายวันละ 3,000 บาท จนกว่าโจทก์จะทำการรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างเสร็จสิ้น

ศาลชั้นต้นพิพากษาตามยอมแล้ว ผู้ร้องยื่นคำร้องสอดอ้างว่า จำเลยเป็นตัวแทนของผู้ร้องกับพวก ในการทำสัญญาเช่าที่ดินพิพาทกับโจทก์ซึ่งเป็นสัญญาต่างตอบแทนยิ่งกว่าสัญญาเช่าธรรมดาเพื่อ ประกอบกิจการร้านอาหาร ผู้ร้องกับพวกได้ยื่นฟ้องโจทก์และจำเลยขอให้บังคับโจทก์และจำเลยไป ดำเนินการเปลี่ยนแปลงคู่สัญญาเช่าที่ดินพิพาทจากจำเลยผู้เช่าเป็นผู้ร้องกับพวกและให้โจทก์ไป จดทะเบียนการเช่าที่ดินพิพาทให้ผู้ร้องกับพวกมีกำหนด 5 ปี ตามคดีหมายเลขดำที่ 208/2546 ของศาลชั้นต้น โจทก์และจำเลยสมรู้ร่วมคิดกันฟ้องคดีนี้และทำสัญญาประนีประนอมยอมความ เพื่อให้ศาลออกหมายตั้งเจ้าพนักงานบังคับคดีทำการรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างในที่ดินพิพาทก่อนที่คดี หมายเลขดำที่ 208/2546 จะมีคำพิพากษาถึงที่สุด ผู้ร้องจึงมีสิทธิเรียกร้องเกี่ยวเนื่องด้วยการ บังคับตามคำพิพากษาตามสัญญาประนีประนอมยอมความ เพื่อยังให้ได้รับความรับรองและ ค้ำครองตามสิทธิของผู้ร้องที่มีอยู่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 57 (1) ขอให้เพิกถอนสัญญาประนีประนอมยอมความ ศาลชั้นต้นเห็นว่า ผู้ร้องขอเข้ามาในคดีนี้โดยอ้าง สิทธิว่าจำเลยเป็นตัวแทนของผู้ร้องในการทำสัญญาเช่าที่ดินพิพาทกับโจทก์ ขอให้โจทก์จำเลย เปลี่ยนแปลงคู่สัญญาเช่าที่ดินพิพาท ถ้าศาลรับคำร้องสอดไว้โจทก์จำเลยก็ต้องให้การแก้คำ ร้องสอด คำร้องสอดของผู้ร้องจึงเป็นคำฟ้อง และผู้ร้องอยู่ในฐานะโจทก์ ทั้งสิทธิที่ผู้ร้องอ้างว่าถูก โจทก์จำเลยโต้แย้งนี้ ผู้ร้องได้ฟ้องโจทก์จำเลยแล้วคดีอยู่ระหว่างการพิจารณา คำร้องสอดของผู้ ร้องจึงเป็นฟ้องซ้อนต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 173วรรคสอง (1) และผู้ร้องไม่เป็นคู่ความในคดีจึงไม่มีสิทธิร้องขอเพิกถอนสัญญาประนีประนอมยอมความ ให้ยกคำร้อง ผู้ร้องอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน ผู้ร้องฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "คดีมีปัญหา ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้ร้องว่า คำร้องสอดของผู้ร้องเป็นฟ้องซ้อนกับคดีหมายเลขดำที่ 208/2546 ของศาลชั้นต้นหรือไม่ โดยผู้ร้องฎีกาว่า ในชั้นอุทธรณ์ผู้ร้องได้ยกประเด็นปัญหานี้ขึ้น อุทธรณ์ด้วย แต่ศาลอุทธรณ์มิได้วินิจฉัยให้ นั้น เห็นว่า ปัญหาเรื่องฟ้องซ้อนหรือไม่เป็นเรื่องอำนาจ ฟ้องซึ่งเป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ผู้ร้องขอที่จะยกขึ้น อ้างในชั้นอุทธรณ์ได้ การที่ศาลอุทธรณ์ไม่วินิจฉัยให้จึงเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาเห็นสมควรวินิจฉัย ปัญหานี้ไปทีเดียวโดยไม่ต้องยอนสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยปัญหานี้ก่อน และเห็นว่า ผู้ร้อง ยื่นคำร้องสอดอ้างว่า ผู้ร้องกับพวกแต่งตั้งจำเลยให้เป็นตัวแทนทำสัญญาเช่าที่ดินพิพาทกับโจทก์ ซึ่งเป็นสัญญาต่างตอบแทนยิ่งกว่าสัญญาเช่าธรรมดาเพื่อประกอบกิจการร้านอาหาร แต่จำเลย มีปัญหาขัดแย้งกับผู้ร้องและพวก ผู้ร้องกับพวกได้ยื่นฟ้องโจทก์และจำเลยเป็นคดีแพ่งหมายเลขดำ ที่ 208/2546 ของศาลชั้นต้น ขอให้บังคับจำเลยทั้งสอง (โจทก์และจำเลยคดีนี้) ไปดำเนิน การเปลี่ยนแปลงคู่สัญญาเช่าที่ดินพิพาทจากจำเลยที่ 1 (จำเลยคดีนี้) ผู้เช่ากับจำเลยที่ 2 (โจทก์คดีนี้) ผู้ให้เช่าเป็นโจทก์ทั้งสิ้น (ผู้ร้องกับพวก) ผู้เช่ากับจำเลยที่ 2 (โจทก์คดีนี้) ผู้ให้เช่า และให้ จำเลยที่ 2 (โจทก์คดีนี้) ดำเนินการจดทะเบียนการเช่าที่ดินพิพาทมีกำหนด 5 ปี โจทก์และจำเลยจึง ได้สมรู้ร่วมคิดกันฟ้องคดีนี้และทำสัญญาประนีประนอมยอมความเพื่อนำไปใช้เป็นพยานหลักฐาน ต่อสู่คดีหมายเลขดำที่ 208/2546 ของศาลชั้นต้น และนำหมายบังคับคดีไปบังคับให้ผู้ร้องกับพวก ต้องรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างร้านอาหารรวมทั้งขนย้ายทรัพย์สินออกไปจากที่ดินพิพาท ซึ่ง เป็นผลเสียหายแก่ผู้ร้อง เพราะผู้ร้องมิได้เป็นบริวารของจำเลยผู้ร้องจึงมีสิทธิเรียกร้องเกี่ยว เนื่องด้วยการบังคับตามคำพิพากษา ดังนี้ เห็นได้ว่าแม้ผู้ร้องมีสิทธิที่จะร้องเข้ามาในชั้นบังคับคดี ตามคำพิพากษาหรือคำสั่งได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 57 (1) แต่สิทธิที่ ผู้ร้องอ้างว่าถูกโจทก์และจำเลยโต้แย้งนี้ ปรากฏว่าก่อนยื่นคำร้องสอดผู้ร้องได้ยื่นฟ้องโจทก์และ

จำเลยคดีนี้เป็นจำเลยทั้งสองในคดีหมายเลขดำที่ 208/2546 ของศาลชั้นต้นคดีดังกล่าวอยู่ในระหว่างพิจารณา โดยยกข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาอย่างเดียวกันกับที่อ้างในคำร้องสอดว่าจำเลยเป็นตัวแทนของผู้ร้องกับพวกในการทำสัญญาเช่าที่ดินพิพาทกับโจทก์เพื่อปลูกสร้างอาคารประกอบกิจการร้านอาหารมีกำหนด 5 ปี เมื่อครบกำหนดสัญญาแล้วให้สิ่งปลูกสร้างทั้งหมดตกเป็นของโจทก์จึงมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยอย่างเดียวกันว่าจำเลยเป็นตัวแทนผู้ร้องกับพวกทำสัญญาต่างตอบแทนยิ่งกว่าสัญญาเช่าธรรมดาหรือไม่ คำร้องสอดของผู้ร้องจึงเป็นฟ้องซ้อนต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 173 วรรคสอง (1) ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วยในผล ฎีกาของผู้ร้องฟังไม่ขึ้น" พิพากษายืน

องค์คณะ

ชาลี ทัพภวิมล · สมศักดิ์ จันทรา · ชูเกียรติ ตันทวีวงศ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/6383/2550>